

AUGUSTIN

Zpravodaj farnosti svatého Augustina v Brně

září 2021

Kamenování v Netíně

Na Vysočině u Velkého Meziříčí leží malá vesnice jménem Netín. Tam mají krásný kostel zasvěcený Panně Marii s přílehlou farou a velkou zahradou. Na toto místo se i letos již tradičně sjela mládež z naší farnosti.

Tábor byl napěchován spoustou zábavného programu, kdy jsme se mohli sblížit a třeba i překročit svou komfortní zónu a posunout se někam dál. Celý tábor byl i pravidelně prokládán bohoslužbami a modlitbami, u kterých jsme si i všichni radostně zaspívali. Většinu duchovního programu měl pod palcem nově svěcený jáhen Jožka Janoušek, který to pojal velmi zajímavě a umožnil nám se rozvíjet i po duchovní stránce. Zvuk ukulele, kytary a zpěvu se farou ozýval skoro každou volnou chvíli. Ale i při době odpočinku jsme museli být ve střehu, jestli někdo „nekamenuje“. Tak jsme nazývali hru, kterou jsme hráli po celou dobu tábora, ve které šlo o „natěžení“ co nejvíce kamenů společným máváním ruky ve dvojici a říkáním „kámen, kámen, kámen“ podobně jako u kámen, nůžky, papír. Háček byl však v tom nenechat se chytit někým, kdo řekne „stop“ a „těžbu“ tak přerušit. Výhercem byl ten, kdo nasbíral nej-

Všichni účastníci tábora na skupinové fotce před kostelem v Netíně.
foto: Vít Horník

více kamenů. Tato hra dala vzniknout spoustě vtipných a zajímavých situací. No o zábavu tu rozhodně nebyla nouze. Zahráli jsme si i spoustu dalších her, které měla na každý den za úkol připravit jiná družinka účastníků. Takže jsme si chystali program navzájem. Další družinka vařila oběd a musím říct, že to byly dobroty. Třeba jsme si mohli pochutnat i na palačinkách. A poslední družina umývala nádobí. V těchto službách jsme se všichni protočili a zajistili jsme tak chod tábora.

Celkově byl tábor moc fajn a myslím, že jsme si ho všichni náramně užili. Těšíme se na příští rok a doufejme, že se tam s některými z vás i potkáme.

účastníci tábora

Augustinova mušle

Zasvěcení našeho kostela nabízí farníkům jednu velkou příležitost: soustavně se inspirovat podněty ze života a díla svatého Augustina. A že to nebyl život krátký a dílo skromné! Augustin měl v době své smrti roku 430 v Kartágu sedmdesát šest let a kolik toho sepsal? Truhla s knihami, v níž se v klášteře Isidora ze Seville přechovávala jeho díla, nesla nápis, jenž označoval za lháře každého, kdo by o sobě prohlašoval, že přečetl všechna Augustinova díla. Toto okénko, které plánujeme pravidelně otevírat, má mít okolo dvou tisíc znaků. Bez nadsázky lze tedy tvrdit, že

už jen citacemi z jeho spisů, bychom si ve farním zpravodaji vystačili na několik desetitisíců let. V českém překladu zatím zdaleka nevyšlo všechno, co Augustin napsal. Nejčastějším reprintem jsou samozřejmě Vyznání, která snad všichni četli, protože patří mezi klasiku křesťanské vzdělanosti. Českého překladu a opětovného vydání se dočkalo i další stěžejní dílo O obci Boží, které už není tolik populární, ačkoli se například stalo zdrojem mnoha poznatků o antické pohanské kultuře.

...pokračování na str. 2

Slovo úvodem

Milí farníci,

čas letí jako splašený, a tak, i když se to zdá k nevíře, začátkem srpna uplynulo již pět let od okamžiku, kdy jsem nastoupil do farnosti Svatého Augustina.

A každé výročí nutí člověka nějakým způsobem bilancovat, zhodnotit to uplynulé období.

Když jsem se zamýšlel nad tím, co se vlastně v té uplynulé pětiletce podařilo, tak první, co mě napadlo, byly ty věci vnější, které jsou lépe vidět. Když jsem k Augustinovi nastupoval, hned zkrájím jsem vnímal v kostele dvě věci, se kterými by bylo potřeba něco udělat: zповědnice (které byly pro ty, co se v nich zpovídají, velmi nepohodlné a navíc bylo všechno slyšet) a pak oltář (který byl provizorní a nevypadal jako nejdůležitější místo v kostele).

Jsem rád, že se podařilo udělat nové zповědnice (které nabízejí více soukromí) a že už máme i nový kamenný oltář, který byl vysvěcen koncem června.

V kostele a na faře se povedlo opravit nebo vyměnit také další věci.

Jenže to všechno jsou jen vnější věci. A pro farnost jsou mnohem důležitější ty duchovní. Jsem si vědom toho, že mou hlavní snahou jako faráře by měla být spása duší, to podstatné je, abychom společně rostli ve vztahu k Bohu, ale i mezi sebou navzájem, abychom společně tvořili jednu farní rodinu.

A to je věc, která se nedá jednoduše měřit ani není hned vidět. Nejde o to, kolik lidí navštěvuje mše svaté, ale o to, jak prožívají svůj vztah s Bohem, jak intenzivně a poctivě žijí své křesťanství, jaké vztahy mají mezi sebou.

A přiznám se, že mám pocit, že v této oblasti se mi moc nedaří. Že v ní mám nedostatky, je jisté, ale otázka je, jak moc se mi daří vás doprovázet na vaší cestě k hlubšímu a opravdovějšímu vztahu s Bohem.

Přeji si a modlím se za to, abych v čase, který mi bude u Svatého Augustina ještě určen, vám byl dobrým pastýřem a průvodcem na vaší duchovní cestě.

o. Josef Novotný

Stalo se

V neděli 25. července jsme oslavili Světový den prarodičů a starých lidí.

~

V den oslavy patrona našeho kostela (28. srpna) se uskutečnila přednáška Vojtěcha Kodeta o vztazích s následnou adorací s vystavenou Nejsvětější svátostí oltářní.

~

V neděli 29. srpna celebroid mši svatou o. Petr Šikula z Líšně. Sběrka určená na stavbu kostela v Líšni vynesla 70 790 Kč. Pán Bůh zaplať.

Pokřtěni byli:

- 4. 7. Tereza Havlíková
- 10. 7. Eliška Křivánková
- 11. 7. Barbora Koupá
- 25. 7. Jakub Švancara
- 8. 8. Julie Zitzmannová
- 15. 8. Antonín Miroslav Vochta
- 22. 8. Michal Gabriel Musil

Sňatek uzavřeli:

- 24. 7. Sabina Vojáčková
+ Patrik Michaud
- 7. 8. Romana Janáčková
+ Zdeněk Štolfa
- 21. 8. Kristýna Dvořáková
+ Kamil Oweis
- 28. 8. Gabriela Ungrová
+ Róbert Mazúr

Sňatek konvalidovali:

- 20. 8. Edreys Castro Aguila
a Marta Castro Aguila

Zesnuli:

- 11. 7. P. František Tišek Fráňa (*1938)
- 25. 7. Vlasta Binderová (*1956)
- 27. 7. Olga Kadeřávková (*1929)
- 30. 7. Marie Měcháčková (*1933)
- 12. 8. Radka Tuscherová (*1962)
- 17. 8. Zdeněk Kratochvíl (*1937)

Zaznělo v kázání

Komu dáváme důvěru? Kým se necháváme vést? – Je třeba hledat dobré pastýře a stávat se jimi pro ostatní.

P. Karel Janů

Bůh nás stvořil jako svobodné bytosti, které se mohou a mají svobodně rozhodovat.

P. Josef Novotný

Pokud nám chybí vděčnost, jen chřadneme a skomíráme.

*P. Josef Novotný
=ad=*

...pokračování ze str. 1

Jedno z nejvýznamnějších děl, která se ještě překladu nedočkala, je spis O Trojici, ačkoli právě k tomuto tématu se váže snad nejnámější anekdota, vyobrazená na mnoha obrazech: chlapec přelévající moře mušlí, který má větší naději na úspěch než náš světec rozjímající o trojedinosti Boží.

Z oné nepřeborné truhlice pak bylo do češtiny přeloženo ještě několik drobnějších kousků a je otázkou, zda vůbec někdy budeme mít v našich knihovnách českou verzi augustiniánské Opera omnia vyvázanou v kůži. Augustiniánská literatura je ovšem po letech ještě širší. A to do češtiny ještě stále nemáme přeložený druhý významný pramen poznatků o našem světcovi, Possidiův Život

svatého Augustina. Na druhou stranu máme několik knih a studií o Augustinových myšlenkách, jako například Milost a vůle podle Augustina od Lenky Karfíkové. Z této studie se dá mimochodem odvodit, že přece jen existuje někdo, kdo všechno jeho knihy přelouskal.

Je to obrovské bohatství poznatků a mělo by patřit k identitě farníka mít aspoň nějaké povědomí o životě a díle našeho patrona. Proto má snad smysl jakoby přelévat mušlí aspoň drobné inspirace z moře tohoto díla. Nakouknout tu a onde, zamyslet se nad některým podnětem, seznámit se s některou ukázkou Augustinova kázání. Oceán asi nepřelijeme, ale i z doušku poznáme, jakou má ta voda chuť.

Daniel Blažke

Okénko do minulosti

Poválečné tříletí

Odsun německých obyvatel čtvrti

Konec války znamenal pro národ velkou úlevu a radost, zároveň však i velmi náročné úkoly při obnově zdevastované země. Obtížná situace kolem obyvatel německého původu byla vyřešena rozhodnutím o jejich odsunu ze země. Týkalo se všech, tedy i těch, kteří žili v Masarykově čtvrti. Někteří z pamětníků ve vzpomínkách o nich mluví:

Noemi Košťálová o slečně Kořístkové, kterou viděla odcházet s vozíkem nejnějnějších věcí do Pisárek k transportu. Marie Šuláková o mladých manželech opouštějících jen s uzlíčkem honosnou vilu a zanechávajících za branou svých pět chrtů. O rodině u lesa, z jejichž domu jedno ráno byl slyšet křik, že pán visí na půdě. Marie Široká o spřátelené německé rodině, které s maminkou do Pisárek nosily a tajně dávaly svačiny. Hugo Fritsch o strastiplné cestě jeho rodičů, babičky a dvou bratrů k příbuzným, kdy po internaci a nucených pracích v táboře v Lešanech a Prosečnici následkem zimy, hladu a vyčerpání celá rodina zemřela.

Situace ve státě a církvi

První poválečný rok se v celé republice nesl v duchu děkovných bohoslužeb, zádušních mší za padlé, pietních vzpomínek. V Brně církevní oslavy proběhly v katedrále sv. Petra a Pavla o slavnosti Nanebevstoupení Páně 10. 5. 1945 za účasti členů vlády, zástupců armády a dalších veřejných činitelů. Děkovného světelného průvodu od kostela sv. Tomáše na Staré Brno se vzácným obrazem Panny Marie Svatotomské se 15. srpna zúčastnili i zdejší farníci. Vzpomínko-

vý večer k uctění památky obětí fašismu proběhl v únoru 1946 v Besedním domě, jmenováno bylo i několik obyvatel Masarykovy čtvrti.

Pro církev konec války znamenal znovu otevřenou katolickou školu, obnovené spolky, různá sdružení, činnost řádů, kongregací, mariánských družin, Orla, skautů. Znovu vycházel katolický tisk, dominikány byly obnoveny Akademické týdny atd. Papežem Piem XII. byl pro Brno jmenován biskupem Karel Skoupý, pro Prahu Josef Beran, pro České Budějovice Josef Hlouch, pro Litoměřice Štěpán Trochta. Po šesti letech věznění se do farnosti vrátil P. Fanfrdl. Kromě služby duchovního správce se znovu zapojil do veřejného života.

Svatovojtěšské oslavy 1947

U příležitosti 950. výročí mučednické smrti svatého Vojtěcha putovaly v roce 1947 po Čechách a Moravě jeho ostatky. V Brně byly uctívány ve dnech 31. května a 1. června. „Svatovojtěšské oslavy byly v naší farnosti krásné, hodně lidí se zapojilo do procesí. Putovali od kostela Lerchovou ulicí, po Mahenově, Tvrdého na Pellicovu, Úvoz, na Mendlovo náměstí“, píše ve svých vzpomínkách P. Fráňa. Světcovy ostatky byly přivezeny krojovanou jízdou na Mendlovo (tehdy Starobrněnské) náměstí, průvodem neseny na Zelný trh, všude se zbožnou úctou vítány davy lidí, květinami, vlajkami. V katedrále se po celé dva dny konaly pobožnosti, byly slouženy mše svaté. Bylo to na dlouhou dobu poslední veřejné vystoupení katolické církve v Československu.

(Srov. Svatý Augustin..., str. 112–115)

s. Stanislava

Odkaz P. Františka Tiška Fráni: „Dělej, co druzí nedělají“

Je horko, prázdninové nedělní poledne 18. července 2021. Do naší farnosti se sjíždí velký počet smutečních hostů ze všech stran. Vládne slavnostní atmosféra. Narychlo sestavená kapela hraje písně, které měl zesnulý rád. Rakej je ověnčená netradičně, lučnými květy z Orlických hor.

P. František Tišek Frána odešel na věčnost týden před pohřební slavností. Organizace pohřbu se ujala početná komunita kolem tábora Radost. Jedním z bývalých táborníků je i náš kaplan P. Martin Holík. Po koncelebrované mši svaté následovalo poslední rozloučení. Řečníci zmínili poslední etapy života zesnulého. 54 let fungující tábor Radost na samotě Amerika v Orlických horách, Biskupské gymnázium v Brně, Rádio Proglas, Biskupské gymnázium ve Žďáru nad Sázavou, Kolpingova rodina. Na závěr zaznělo poděkování sestrám františkánkám ze Žernůvky u Tišnova, kde zesnulý strávil posledních 4,5 roku s Parkinsonovou nemocí. O Tiškově působení na uvedených místech je dostatek dostupných informací. Co ale předcházelo? Proč je pohřební slavnost právě v naší farnosti? O tom se ví mnohem méně.

Rád bych zde proto poskytl vzpomínky na dobu 50. a 60. let minulého století prožitých pod Tiškovým vlivem, v jeho blízkosti. Jeho odkaz mě provází stále. I v současné porevoluční době jsem s ním některé věci ohledně Masarykovy čtvrti a farnosti konzultoval. Obklopují mě některé předměty pocházející od něho.

Na zdi visí obrázek svatého Augustina. Otočím jej a vidím, že jsem začal ministrovat ve svých osmi letech, v lednu 1956. Tiškův podpis je datován k 30. září 1961, kdy byl první farář kostela sv. Augustina P. Karel Fanfrdl přeložen na jiné působiště. Současně skončila i Tiškova mise vedoucího ministrantů a moje ministrování. Co za tím tehdy bylo, jsem ve svém věku nechápal.

V počátcích ministrování jsem stačil ještě nasát zbytky končící prvorepublikové atmosféry. Například slavnost Božího Těla na trase nám. Míru, Wurmová, Havlíčkova, Rudišova. K pohřbům jsme s P. Karlem jezdili tramvaj, oblečení v komžích, s křížkem a dalšími předměty v rukou. Ministrování Tišek

organizoval s velkou pečlivostí. Dbal na výslovnost latinských textů, oblečení a řádné chování. Zdokonaloval systémy rozdělování činností na více ministrantů. Zejména před Velikonoce se několikrát nacvičovaly obřady. Po nedělní mši bývalo setkání ministrantů. Probíhaly různé soutěže. Vědomostní, dovednostní, silové.

Tehdy Tiškova rodina bydlela na Sedlákově ulici. V rodině i v P. Karlovi měl velkou oporu. To mu umožňovalo již v 18 letech zvládat vedení i stejně starých ministrantů. V posudku se mu objevila věta o „bigotní katolické rodině“. To mu zavřelo cestu na studia. Měl tedy více času na vedení ministrantů. Při různých příležitostech nás zval k sobě domů. Vždy měl připravený nějaký program, promítání a občerstvení. Pořádal také výlety ministrantů do okolí Brna.

Když jsem byl ve 2. třídě ZŠ, chodily téměř všechny děti do náboženství. Na výuku do školy docházel katecheta, augustinián P. Josef František Gabriel. Ve třetí třídě bylo přihlášeno jen několik žáků. Později zbylo jen pár žáků z celé školy. Tišek reagoval tím, že začal některé ministranty vyučovat a docházet k nim domů. To pokračovalo, i když jsme již neministrovali.

Později se rodina přestěhovala na Barvičovu ulici. Tam už zval jen menší skupiny bývalých ministrantů. Objevil se tam i P. Stanislav Krátký, který vedl Tiška ke kněžství. Se čtyřmi až šesti z nás začal Tišek jezdit na Ramzovou, odkud pak pořádal několikadenní putovní výlety se stany po Jeseníkách. Jednou ve vlaku mezi Jeseníkem a Ramzovou ukázal na nějakou louku a řekl: „Tady by mohl být náš tábor.“

Sen o táboře se naplnil v roce 1967. Dvacítka kluků vyjela z Brna do Orlických hor, kde je čekala opuštěná samota „Amerika“. Z účastníků jeseníckých putování se stali vedoucí družin.

Tišek se nám věnoval také individuálně. Nedával jednoznačná stanoviska a nechával prostor k působení Ducha svatého. Na táboře v pohnutém roce 1968 jsme se dostali k otázce, co by měl křesťan dělat v daných poměrech. Zamyslel se a říká: „Víš, to je tak. Jednoznačná odpověď není. Křesťan se může vyskytovat v každém prostředí. Je

P. František Tišek Frána foto: archiv

ale možno přijmout takové doporučení: Dělej, co druzí nedělají. Když vidíš, že něco dobrého chybí, a cítíš se na to, tak to udělej.“

Po pohřební slavnosti se na faře objevila bedna obsahující asi deset fotoalb, nazvaná „Éra Jeseníky“. Konstatovali jsme, že výlety do Jeseníků se týkaly jen asi šesti lidí. Po delším váhání jsme se shodli, že fotoalba by měla zůstat uceleně a veřejně přístupná. V tom momentu jsem si uvědomil souvislosti a bedny jsem se ujal jako zástupce jednoty Orla Masarykova čtvrt, která může být považována za jednu z větví v pokračování zmíněné éry Tiškova života.

Tišek ovlivnil mnoho lidí. Naši farnost měl moc rád. Věřím, že nadále můžeme počítat s jeho pomocí.

Bohumil Bílek

Jako ministrant u Sv. Augustina foto: archiv

P. František Frána se narodil 11. února 1938. Po maturitě na střední ekonomické škole pracoval jako konstruktér zdravotnických přístrojů. Současně tajně studoval teologii. V březnu 1968 byl vysvěcen na kněze pro skrytou část mlčící církve. Oficiálně jako kněz působil od prosince 1989. Zemřel 11. července 2021. Jeho doménou byla, jak se dnes říká, kategoriální pastorační práce. Dokázal nadchnout, měl neuvěřitelný elán spojený s velkou pracovitostí. Fenomén „jezdil jsem na Ameriku“ propojuje generace od zmíněného roku 1967 dodnes, kdy na Tiškovu práci navázali další.

Farní diář

12. 9. Fotbalové utkání Ministranti vs. otcové

24. 9. Slavonice

-28. 9.

26. 9. Modlitba u kříže v Krondlově ulici

Pro aktuální informace sledujte farní stránky: www.augustinbrno.cz

7. Farní invaze do Slavonic

7. farní invaze proběhne 24.(25.)–28. 9. Podrobnější informace naleznete na farní nástěnce.

Protože se musíme s otcem Karlem závazně domluvit, prosím, ozvěte se mi nejpozději do neděle 12. 9. mailem na adresu zico@email.cz, kolik vás bude, kdy plánujete příjezd/odjezd a jak se chcete dopravovat.

Ostatní detaily domluvíme e-korespondenčně nebo osobně některou z následujících nedělí.

Na faru do Dešné se vejde 40–45 lidí, dalších cca 20 může být ve Slavonicích. Tolik, abychom zaplnili obě fary, nás ještě nikdy nebylo, a myslím, že je to výzva...

Díky a těším se opět na hojnou účast!
Jakub Šebek (Zico)

Modlitba

(Modlitba papeže Františka ke 107. světovému dni migrantů a uprchlíků, který připadá na 26. září)

Milovaný a svatý Otče,
Tvůj Syn Ježíš nás učil, že v nebi způsobí obrovskou radost,
když ten, kdo byl ztracený, je znovu nalezen,
když ten, kdo byl vyloučený, zavržený,
je znovu přijat do našeho „my“, které je tak stále početnější.
Prosíme Tě, abys dopřál všem Ježíšovým učedníkům
a všem lidem dobré vůle
milost naplnit ve světě Tvou vůli.

Amen.

Vybavení a výzdoba našeho kostela: Kazatelna s reliéfy čtyř evangelistů

V minulém čísle jsme se věnovali architektonickému ztvárnění naší kazatelny, nyní si povšimneme sochařské výzdoby. Zdobí ji bronzové reliéfy s postavami čtyř evangelistů; ještě před levou boční lodí je to sv. Matouš, následuje sv. Marek, sv. Lukáš a až u presbytáře sv. Jan. Autor reliéfů sochař František Fabiánek (*1887 Boskovice +1967 Brno) byl vyučen kameníkem v Boskovicích a absolvoval sochařsko-kamenickou školu v Hořicích. V letech 1905–1910 studoval na akademii v Praze u J. V. Myslbeka a v roce 1910 pobýval soukromě v pařížském ateliéru Augusta Rodina v Paříži, poté v Římě a Florencii.

Evangelisté jsou čtyři učení důstojní mužové v řeholních hábitech s širokými rukávy a plasticky vystupujícími záhyby. Své symboly (anděla, lva, býka a orla) mají v drobném obdélníku, přičemž u postav sv. Matouše a sv. Marka jsou umístěny v pravém horním rohu, u sv. Lukáše a sv. Jana v levém. Jednotlivým tématem všech čtyř reliéfů je sice psaní a kniha, ale zde hlavně cíl obojího: vznik čtyř posvátných knih Nového Zákona, evangelia (v řečtině: dobré zprávy), zachycujících život Kristův. Každý z nich svoje evangelium drží jiným způsobem, buď otevřené, pootevřené nebo zavřené. Rozličné je i gesto, jímž každý evangelista ukazuje ke svému znamení.

Evangelista Matouš je vytesán blízko schodiště na kazatelnu. Přísný bývalý celník má dlouhý plnovous téměř až po hrud'. Plášť mu splývá přes ramena a kolena. O koleno také opírá své evangelium, jednou rukou je přidržuje v pravém dolním rohu a druhou významně ukazuje na stránku textu v otevřené knize. Matoušovo evangelium začíná Ježíšovým rodokmenem. V pravém horním rohu reliéfu je pod rámem jeho symbol, tj. člověk nebo anděl; zde hlava anděla s křídly. Apoštol Matouš se vzhledem podobá Augustu Rodinovi.

Evangelista Marek je ztvárněn v polo postavě se svatozářím v podobě vystupujícího kruhu. Má krátké rovné vlasy, krátké střížený vous a knír. Pravou rukou ukazuje na svůj v obdélníku zobrazený symbol, sedícího lva s esovitě prohnutým ocasem. Jeho evangelium počíná pokusem Krista na poušti. Svatý Marek

přinesl evangelium do Egypta a je tedy považován za prvního misionáře Afriky; později se stal také patronem Benátek. V levé ruce drží apoštol na prsou přitisknutou zavřenou knihu svého evangelia. Plášť jeho hábitu splývá přes dva schůdky či zvýšené stupně, na kterých sedí. Tvář apoštola Marka podobou připomíná sochaře Fabiánka (podle fotografie v Biografickém slovníku AV).

Svatý Lukáš s výrazným symbolem okřídleného býka je na reliéfu energicky a rozhodně působící muž. Apoštol má přes sebe přeložené předloktími obě ruce, z nichž levá se opírá o zavřenou knihu, na níž je zdůrazněna ozdobná kovová vazba. Kniha stojí na stolku a hned za ní kalamář, který se ovšem spíše podobá lahvičce bylinného likéru. (Apoštol je mj. patronem lékařů a výtvarných uměleckých profesí, také knihvazačů...) Zdá se, že na reliéfu je reálné zpodobení někomu, kdo se podílel na vzniku kostela. Šlo každopádně o významnou osobu; tomu napovídají velmi pečlivě a s využitím pravidel gotického, tzv. krásného slohu vypracované záhyby apoštolova hábitu, které zároveň působí klasickým dojmem.

Presbytáři nejbližší je půvabný reliéf apoštola Jana inspirovaný tvorbou pozdní gotiky. Svatý Jan právě začíná psát do otevřené knihy svoje evangelium perfektně seříznutým brkem podobným šípu, které drží blízko hrotu mezi palcem a ukazovákem. V horní části knihy je vidět jeho první věta napsaná latinou: IN PRINCIPIO ERAT VERBUM... (Na počátku bylo Slovo...) Jan knihu jednou rukou přidržuje a druhou opírá o stůl, z něhož je vidět kus desky a noha. Je zde zobrazena téměř celá štíhlá apoštolova postava z bočního pohledu – kromě části nohou s lýtky a chodidly. Ušlechtilá hlava mladého Kristova učedníka, miláčka Páně, je natočena do téměř třičtvrtěčného profilu. Jako by spočívala v miskovité prohlubni, lemované kruhovitou svatozářím. Pod postavou v pravé polovině najdeme v širokém záhybu výrazný podpis sochaře: FABIÁNEK. V levém horním rohu je apoštolův symbol, orel, „vylétající“ z obdélníku. Ke zvýšení působivosti a plasticity dojmu sochař rafinovaně využil nejen záhyby oděvu, ale také efekty leštění bronz. *Jana Osolobě*